

PEACHES
ONDER DE ORANJE ZON

PEACHES
ONDER DE ORANJE ZON

SVEN BOSMAN

Author:Sven Bosman
Coverdesign: Sven Bosman
ISBN: 9789465387949
© 2026 Sven Bosman

1 Zelenika

1.1 Avond

Terwijl het gezelschap genoot van het eten en de gezelligheid van een volle tafel, zaten Dennis, Milan, Naomi en Levi met z'n vieren buiten onder een snoer met lampjes.

De lucht was zacht, de zee klonk ergens in de verte.

Toen gingen de telefoons van Dennis en Levi tegelijk af.

Een Umbra Link-bericht.

Ze waren nog maar net bijgekomen van hun avontuur in Nederland en Rusland. Zonder aarzelen trokken ze zich terug in de woning en pakte hun laptops. Aan de keukentafel zaten ze tegenover elkaar en keken elkaar even aan. Dennis was nog niet aan dit leven gewend en keek bedenkelijk. Levi, doorgewinterd als hij was, bleef rustig afwachten.

Toen kwamen de berichten binnen.

Bericht voor Levi

- Hotel: Langham, Chicago, Illinois
 - Incheck: vanaf 1 augustus
 - ESTA: geregeld
 - Nadere info aldaar
 - Einde bericht
-

Bericht voor Dennis

- Levi ondersteunen vanuit Eindhoven
 - Bericht
-

Levi keek op en zei:

‘Hé, leuke trip.’

Dennis mompelde iets van:

‘Ja, jij wel...’

Daarna glimlachte hij flauwtjes.

‘Maar ik help je er wel weer doorheen, hoor.’

Hij was niet blij.

‘Ik heb gelukkig nog even de tijd,’ zei Levi. Bij het naar buiten lopen sloeg hij Dennis op zijn schouder.

‘Je weet niet hoe het gaat lopen. ‘We gaan het zien.’

Ze liepen weer naar buiten en namen plaats aan tafel. Milan en Naomi vroegen niets, maar wisten dat er iets stond te gebeuren.

Levi zette de muziek wat harder en riep:

‘Wie wil er nog wat drinken?’

De avond duurde nog lang en niemand sprak er verder over.

1.2 Ochtend

De dagen erna verliepen rustig, bijna vanzelf, tot deze ochtend, een week later.

Naomi kwam de trap af met haar twee koffertjes. Levi zat al in de keuken. Milan liep binnen en zette koffie. Het espressoapparaat stoomde en siste als een oude stoomtrein, maar Milan zweerde bij dit apparaat.

Even later verscheen Dennis met een grote weekendtas. Ze aten nog één keer samen en lieten daarna Milan alleen met de sportschool. Dennis vloog mee met Levi en Naomi, en zou vanuit Rotterdam met de trein naar Eindhoven reizen. Levi en Naomi reden door naar Antwerpen om daar nog een week te verblijven. De massagesalon moest weer open, en Levi begon zich voor te bereiden op zijn reis naar de Verenigde Staten.

Ze gaven Milan om de beurt een knuffel, en Dennis gaf een boks. Even bleef het stil.

Levi keek nog één keer om, naar de veranda en de zee in de verte, alsof hij het wilde bewaren voor later. Milan hief zijn hand en glimlachte.

Toen de koffers in de auto lagen, nam Dennis plaats achter het stuur. Met een stofwolk achterlatend tussen de perzikkbomen verdween de Škoda uit het zicht.

2 Chicago

2.1 *De reis*

Dennis was al een tijdje in Eindhoven en Levi en Naomi genoten van hun laatste dagen in Antwerpen. De volgende ochtend zou Levi vanaf Zaventem naar Chicago vliegen. Hij was het reizen gewend, maar deze keer leek het erop dat hij langer weg zou blijven. Eén grote koffer stond al in de kamer klaar.

Ze zaten nog even samen op het Parijse balkon. Naomi wist dat het moment eraan kwam en probeerde niets te laten merken. Levi voelde het feilloos aan en sloeg een arm om haar heen. Hoewel hun relatie officieel geen naam had, voelde het wel zo.

De volgende ochtend zou Levi vroeg vertrekken, terwijl Naomi terugging naar haar studio boven de massagesalon. Ze gaven elkaar een lange kus en zeiden iets onverstaanbaars tegen elkaar. Toen liep Naomi de trap af in de trappenhal. Haar lange haar glansde in het warme licht en bewoog ritmisch mee terwijl ze afdaalde. Het geluid van haar pumps stierf langzaam weg.

Al vroeg was Levi wakker. Hij zette zijn lege kopje koffie op het verder schone aanrecht. Buiten klonk kort een claxon: de taxi stond klaar. Hij liep naar buiten met zijn koffer, en de chauffeur ontving hem hartelijk. De achterklep stond al open.

De chauffeur was al goed wakker en begon te vertellen dat hij ook graag reisde. Hij vroeg waar de reis naartoe ging. Levi was nog niet zo spraakzaam en zei kort dat hij naar Chicago ging. De chauffeur was nog nooit in Amerika geweest; het leek hem geweldig. Levi zei dat het voor werk was, en dat dat meestal een andere beleving was dan vakantie. De chauffeur begreep de hint en concentreerde zich op de weg.

De rit verliep vlot; ze waren de spits voor. Het zware geluid van de Mercedes vulde de ruimte bij het accelereren. Vlak voordat ze de Brusselse ring opdraaiden, ontstond een kleine file. Behendig stuurde de chauffeur de snelweg af, reed door een paar wijkjes en kwam zo bij het vliegveld uit. Deze route kon hij dromen, leek wel. Levi gaf hem een goede fooi en wenste alle goeds.

Even later stond hij aan de balie van United om zijn koffer in te checken. Daarna ging hij door de douane, wat door de drukte iets langer duurde dan normaal.

Eenmaal voorbij de taxfree bestelde hij een koffie. Een groep mannen uit een andere tijdzone zat al aan het bier. Levi dacht terug aan de aanslag op deze hal in 2016. Er was niets meer van te zien. We leven in een vreemde wereld, dacht hij, en bleef alert op alles om zich heen.

Hij had ook al een retourticket, maar dat was meer voor de vorm. Amerika was met die oranje harige president niet meer hetzelfde als de bondgenoot van vroeger.

Op het grote LED-scherm verscheen dat het boarden voor de vlucht naar Chicago geopend was. Hij bleef nog even zitten tot de rij dunner werd, en liep daarna rustig door naar zijn stoel in United Premium Plus — tussen business class en economy in, net iets comfortabeler. Vlak na de veiligheids demo zette hij zijn noisecancelling-headset op en sloot zijn ogen. Even muziek, even verdwijnen.

Vijf uur later werd hij wakker van de geur van het eten in de cabine. Naast hem zat een arts die vrijwilligerswerk ging doen bij de South Loop Care Initiative, een stichting die daklozen medische hulp bood. Ze praatten wat. Levi zei dat hij een paar maanden op vakantie was in de VS.

Na een tijdje zette de Boeing 787 Dreamliner de daling in. Vanuit het raam zag hij het Michiganmeer liggen, een zilverblauwe vlek in het ochtendlicht. Even later stonden ze aan de grond op O'Hare Airport.

Het vliegtuig liep vlot leeg. Bij Homeland Security was het even wachten, maar ook dat verliep soepel. Hij noemde de naam van zijn hotel en de beambte zag dat hij een retourvlucht had.

'Have a nice stay in the US, sir,' zei de man, waarna Levi kon doorlopen.

Met zijn koffer in de hand liep hij naar de overdekte taxistandplaats naast het vliegveld. Daar stond een Aziatische man met een bordje *L. Vuk*. Sophia had dit nog geregeld. Even later zat hij achter in een ijskoude GMC Yukon XL. De chauffeur was zwijgzaam en reed met vaste hand richting Downtown, naar het Langham Hotel.

Voor het hotel nam Levi de koffer van hem over en gaf een fooi. Hij keek even om zich heen. De hoge gebouwen weerkaatsten in het water van de Chicago River. Naast het hotel torende de Trump Tower op, streng bewaakt, en daarnaast stond het witte Wrigley Building, het oude hoofdkwartier van het kauwgum concern dat de stad ooit beroemd maakte.

Na het inchecken besloot Levi nog even wakker te blijven. Het was pas middag in Chicago. Hij liep het hotel uit, de warmte in, op zoek naar een rustige lunchplek en een eerste glimp van de stad die zijn volgende hoofdstuk zou worden.

2.2 Opdracht “Oranje zon”

Levi stak de brug over en liep aan de overkant langs het water, richting de bakker die hij had gezien: *The Goddess and the Baker*. Het was nog een paar blokken lopen.

Het voetgangerslicht sprong op het witte lopende mannetje dat ze in Amerika gebruiken, en net toen hij zijn voet op de zebra zette, stoof een tiental militaire jeeps voorbij met hoge snelheid. Militairen hingen aan de voertuigen alsof het een Afrikaans land was.

‘Fucking ICE,’ mompelde een voorbijganger.

Even later reed er een burgerinitiatief achteraan, een oude pick-up met luidsprekers op het dak. Uit de speakers klonk een schurende stem:

“Watch out! ICE control! Hide or get away!”

Daarna in het Spaans, luider en dringender:

“¡Cuidado! ¡Control de ICE! ¡Escóndanse o váyanse!”

De stemmen echoden tussen de gebouwen, terwijl voetgangers hun pas versnelden en een paar mensen haastig zijstraten inschoten. Levi bleef even staan, keek de colonne na en voelde dat de stad een andere energie had dan hij gewend was.

Even later stond hij aan de balie en bestelde een sandwich met melted cheese. Hij ging aan de grote tafel zitten met uitzicht op de rivier. Na de eerste hap voelde hij zijn telefoon trillen. Een Umbra Link-bericht. Hij besloot het pas op zijn hotelkamer te bekijken.

Na het broodje liep hij verder richting Downtown en verbaasde zich opnieuw over de metrolijnen die hier boven de grond liepen. De constructies van staal en klinknagels ratelden en piepten terwijl de treinen zich door de bochten werkten. Het netwerk werd hier *de Loop* genoemd, een cirkel waar alle lijnen samenkwamen voordat ze ieder hun eigen kant van de stad in doken.

Verderop zag hij het park met de bekende Bean, en daar sloeg hij linksaf, een rechte lijn terug richting het hotel. Rechts, in de verte, glinsterde een stukje van het Michiganmeer.

Hoewel New York groter en hoger is vond Levi Chicago toch mooier. Het had iets puurs wat New York een beetje aan het kwijtraken was.

Later, op de twaalfde verdieping van het hotel, logde hij in op zijn laptop op de gebruikelijke manier: eerst via de hotspot van zijn telefoon, dan via een VPN en tenslotte met tweestapsverificatie op een apart apparaat.

Toen opende hij het bericht.

-
- Opdracht “Oranje Zon”
 - 3 augustus melden bij Fishing Works aan de pier
 - Info inwinnen
 - Vertrouwen winnen bij eigenaar
 - Einde bericht
-

Kwam goed uit. Hij had nog precies een dag om te acclimatiseren.

2.3 Calibration

Het alarm op zijn iPhone ging om zeven uur. Levi was al een paar keer wakker geweest door het tijdsverschil, maar het lukte hem toch nog even te slapen. Vandaag was nog een rustdag. Hij rekte zich uit en liep naar het raam. Vanaf de twaalfde verdieping keek hij uit over de rivier en de Marina Towers, de twee iconische ronde torens waarvan de onderste lagen parkeerplaatsen waren en de bovenste appartementen.

Hij genoot van het uitzicht en de rust van zijn kamer.

Zijn telefoon ging.

‘Hee, hoe is het, maatje?’ klonk Dennis aan de andere kant van de lijn.

‘Ik ben helemaal niet jaloers verder hoor, haha.’

Levi lachte. ‘Ik was ook liever in Eindhoven nu.’

‘Ja, ja, dat is ook,’ zei Dennis.

‘Maar goed dat je belt,’ zei Levi. ‘Ik kreeg hier een nieuwe opdracht.’

‘Klopt,’ antwoordde Dennis. ‘Ik kreeg een aanvullende taak. Ik moet je ondersteunen bij het infiltreren van die visbenodigdheden winkel op de pier. Vanmiddag laat ik wat spullen bezorgen via Spytec.com bij je hotel. Als je alles installeert, aanzet en koppelt aan je hotspot, kan ik er vanuit Eindhoven bij.’

‘Komt goed,’ zei Levi. ‘Gaan we regelen.’

Hij besloot wat kleding te gaan kopen, maar eerst even douchen. Met een handdoek om zijn middel liep hij door de kamer; de damp van de douche hing nog in de lucht, net niet genoeg om het brandalarm te activeren. Even later stond hij in de lift, in jeans en een zwart shirt, en drukte op 2 "restaurant".

De lift stopte kort op de zesde verdieping en een stelletje stapte in. De man knikte beleefd, de vrouw keek hem net iets te lang aan. Vond ze hem leuk, of was er iets meer aan de hand? Hij hield het maar op het eerste en stapte uit op de tweede etage.

Het restaurant lag aan de rivierzijde, met grote ramen en uitzicht over de bruggen en het water. Levi koos een tafel bij het raam. Terwijl hij bestelde, dacht hij kort aan het bericht van gisteravond en de aanvullende info van Dennis. Hij voelde de spanning nog even

opkomen, maar liet het los. Er zou later genoeg tijd zijn om zich druk te maken. Nu eerst ontbijt.

Terwijl de lucht zich vulde met de geur van zoete baksels keek Levi door het raam naar een prachtige oude wolkenkrabber. Geen glazen rechthoek, maar een gebouw met karakter, vol lagen en torentjes die naar boven toe steeds smaller werden, met als bekroning een kroonvormig dak.

In Antwerpen stonden ook zulke gebouwen, dacht hij, maar dan lager. Deze zou niet misstaan in Central Park in New York.

Hij at twee pannenkoeken, dronk zijn koffie op en vond het wel genoeg. Daarna liep hij naar de lift en ging naar de eerste verdieping om naar buiten te gaan. Buiten sloeg hij linksaf, rond het Wrigley Building, en wandelde een lange winkelstraat in. Hij wilde wat meer opgaan in de omgeving, wat authentieker er uitzien.

Intussen keek hij goed om zich heen, naar leeftijdsgenoten, naar hoe mensen zich bewogen. Eigenlijk was het allemaal niet zo heel anders dan in Europa. Hij kocht een Levi's-jeans, die naam vond hij wel passend, een paar Car-shirts en zwarte Converse All Stars. Amerikaanser dan dit ging het niet worden, dacht hij.

Later die middag stond er een pakket klaar van Spytec.com, geadresseerd aan *Mr. Vuk*. Met twee tassen aan zijn arm en een grote doos onder de andere stapte Levi de lift in, op weg naar de twaalfde verdieping.

Op de zesde stopte de lift. De vrouw die hem die ochtend had aangekeken stond in de deuropening en leek even te schrikken, alsof ze zich betrappt voelde.

'Sorry, ik moet naar beneden. 'Ik wacht wel even op de andere lift,' zei ze, terwijl ze zich herpakte en hem kort indringend aankeek.

Levi glimlachte beleefd, drukte op het knopje en de deuren sloten. De lift zoefde verder omhoog.

In zijn kamer legde hij de tassen neer. Even later lag de hele tafel vol met gadgets.

Een matzwart koffertje met schuimrubber binnenkant, waarin een reeks mini-camera's lag, elk niet groter dan een shirt knoop. Daarnaast een micro-SD-reader ter grootte van een vingernagel, een setje richtmicrofoons met magnetische clip, en een dunne glasvezelcamera op rol, bedoeld voor ventilatieopeningen of kieren in wanden.

Er lagen ook twee trackertjes, de nieuwste Spytec GL-300, met een batterij die weken meeging. Een daarvan was al voorzien van een zelfklevende houder voor onder een voertuig. Verder een compacte SDR-dongle voor signaalanalyse, een mini-router met VPN-tunnel en een set USB-sticks zonder logo's, geseald in antistatische zakjes.

Aan de rand van de tafel lagen nog twee *watch-style recorders* met onopvallend horloge design, en een opgevouwen richtantenne van aluminium, nauwelijks groter dan een krant.

Levi herkende de hand van Dennis in de samenstelling: praktisch, doordacht en een tikje nerdy.

Na het uitpakken, installeren en koppelen met zijn hotspot stuurde hij een Umbra-bericht naar Dennis.

-
- Je kunt gaan configureren.
 - L
-

Levi besloot te voet naar de pier te gaan. Buiten het hotel sloeg hij linksaf en stak bij de Trump Tower Michigan Avenue over. Hij volgde de rivier en nam de volgende brug naar de overkant. Daar kon hij een trap afdalen en zag hij hoe het oude centrum van Chicago in lagen was opgebouwd. De straten die op straatniveau leken, lagen feitelijk drie niveaus boven de grond. Onder hem liep nog een weg en daaronder een tunnel.